

„– Te pedig annyira emberivé teszel – súgta neki.
– Mi ez, ha nem győzelem?”

TÖREDEZÉS

fine
selection

BARTOS ZSUZSA

BARTOS ZSUZSA

TÖREDEZÉS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. FEJEZET

ATÓ ÁTTETSZŐ VIZE RÓZSASZÍNBE VÁLTOTT a parthoz közeledve; zavaros hullámokkal nyaldosta a behajló fűzfaágakat, megfeszítette a fűcsomókat. Keleten a fenyvessel borított dombok felett már pitymallott az ég, de nem a hajnal pírja olvadt a tó vizébe, hanem a felszínén lebegő holttest vére.

Amíg a két helyi tűzoltó azzal volt elfoglalva, hogy leszedjék a drón robotkarjáról a tetemet, amit az éppen kiemelt a vízből, Milos fel-le sétált, s meg-megállt, hogy tekintetével minden irányban átfürkésze a Sharid-tó környékét. Pillantása előbb a tavat körülölelő sétányt kutatta, majd távolabbra siklott, s elidőzött a torkolatnál.

Észak felől egy hegyi patak szaladt a tó felé, de kőszirtre érkezett. Átbukott rajta, s vízesésként csobogott alá.

Milos elképzelte, ahogyan az áldozat leveti magát onnan a szirt-ről. Rég volt ennyire pofonegyszerű esete. Az elmúlt öt és fél hónapja arról szólt, hogy a Központi Adatelemző Iroda elemzőjeként naponta kihívták őt különböző helyeken talált holttestekhez. Bizonyítania kellett az öngyilkosságokat, s kizárni a gyilkosság gyanúját. Akasztás, mérgezés, főbelövés, fulladás, érvágás... a halál ezernyi

arcával találkozott, amióta járványszerűen megszorodtak a külvárosi öngyilkosságok. Csakhogy eddig az ideológiai járvány kizárólag nyomornegyedekben szedte áldozatait, nem ilyen újonnan épült kis élményvároskában, mint Hillstadt.

A körülmények alapján talán ezúttal gyanakvóbb is lehetne, de az öngyilkosságok rég nem arról szóltak, hogy emberek menekülnek az élet nehézsége elől, hanem haláldicsőítést propagáló tanoknak szánt áldozatról. Miért is lenne védett ettől egy kis élményvároska, bármennyire is rendezett életű?

A két tűzoltó a pázsitra fektette a kiemelt hullát, amiről csepegett a víz. A férfi arca színtelen volt, ajka bekékölt, szeme csukva. Fekete, hosszú hajába hínárok, fűszálak ragadtak, sportos ruhája ázottan a testére tapadt. A fej hátsó részén jól látható sebből nem szivárgott már a vér, a törés helyét a víz többnyire tisztára mosta.

– A francba! – tört ki az egyik tűzoltóból. – A jó bűdös francba! Darko az!

– Köszönöm – fordult Milos a tűzoltók felé, és sikerült csak enyhén neheztelnie rájuk, amiért ránézésre azonosítani akarták az elhunytat. Milos próbálta éreztetni velük, hogy innentől többé nincs szükség rájuk. – A halottszállítók már úton vannak – vetette oda nekik mogorván. – Innentől az ügyet csak távolból követhetik, kérem.

Aztán hátat fordított nekik. Megértette, hogy a helyi törvények szerint minden fizikai segítséget és bevetést a tűzoltók intéznek, de nem hagyhatta, hogy túllépjék a hatáskörüket. Az azonosításhoz inkább igénybe vette virtuális nyomozótársa segítségét.

Proul akárhányszor megjelent Milos látóterében, ő teljesen meglepedezett arról, hogy barátja csupán egy mesterséges intelligencia, egy valós környezetbe illesztett virtuális figura, és Milos csupán a beépített idegi interfészének köszönhetően láthatja őt.

Az előhívott férfi rózsaszín frakkban és hozzáillő nyakkendőben jelent meg, mintha bálba indulna épp, kesztyűs kezével elegáns köszöntést intett. Milos már megint alulöltözöttnek érezte magát kollégája mellett a sötétzöld dzsekijében, arról nem is beszélve, hogy Proul mindig jól fésülten tisztelte meg látóterét a jelenlétével, míg ő borostásan és zilált frizurával fogadta őt, mintha éppen most kelt volna ki másnaposan az ágyból. Bárcsak ő is egyetlen kézlejtéssel járó frissítéssel javíthatna a kinézetén, vagy azon, ahogyan éppen érzi magát.

– Szép jó reggelt! – szólalt meg a digitális nyomozótársa.

– Jó reggelt, Proul! Van egy fogásunk.

– Jól látom, hogy nem reggelizni hívtál?

– Nem, most nem asztaltársaságban vagyunk – mutatott Milos a lába előtt csöpögő holttestre.

– Egy pillanat. Átöltözöm – emelte fel bocsánatkérően az ujját Proul. Valóban egy pillanattig tartott, s komor, szürke ballonkabátot öltött. – Ki talált rá, és hogyhogy ilyen korán itt vagy? – csodálkozott.

– Rosszul aludtam – legyintett Milos.

– Sajnálom. Már nagyon kellene valamilyen igazi alvásterápia neked, uram.

– Egy kutyáját sétáltató idős férfi bukkant rá.

– Mily meglepő!

– Ja... mindig azok a lábatlankodó kutyasétáltatók!

– Hatvanegy százalék. Ez arra enged következtetni, hogy a kutyák találják meg őket.

Milos elmosolyodott.

– Munkára fel, Proul! Éhes vagyok.

Ő maga is megtehetette volna, hogy begyűjti a helyszínelő szoftok adatait, de a digitális társa sokkal gyorsabban dolgozott velük.

Az addig felettük lebegő nyomrögzítő drón Proul parancsára már körbe is repkedett a helyszínen és a holttest körül, villogva gyűjtötte az adatokat, majd továbbította azokat az MI-nyomozónak.

– Az áldozat neve Darko Vidmar, uram, helybeli lakos. Fitness-edző. Küldöm az adatokat.

Milos kevert valóságú látóterében megjelent egy virtuális ablak, tele Darko Vidmar adataival. A hosszú hajú, atléta alkatú férfi huszonnyolc éves volt, és csupán egy éve költözött be a Hillstadt nevű, parkszerű élményvárosba, pontosan, miután egy balesetben elveszítette egyéves kislányát, és nyomban azt követően, hogy a felesége digitalizálódott. De ennél figyelemre méltóbb adat is felvillant az adatlapján. Milos pulzusa felgyorsult, amikor megpillantotta az áldozat kontaklistáját.

– Proul! Ez... ez itt a lábunk előtt a MemberMe cégvezető, Vlad Vidmar fia. Kérek, legyél nagyon, nagyon alapos... – dűnnyögte letörten.

Proul megfordult, s Milos látóterében a digitális alakon átsütött a hegyek mögül előbukkanó nap.

– Uram, ez az információ bonyolítja az esetet?

Milos nem válaszolt, remélte, ezt társa csak költői kérdésnek szánta. Felnyitotta a magával hozott táskát, aztán lehajolt a sápadt holttesthez, és befecskendezte neki a MataHari nanobotot. Ráérősen pakolt el, várva, hogy befussanak szeme elé a biológiai kémprogram elemzései.

– A halál oka: fulladás – olvasta fel pillanatokkal később a beérkező adatokat a kijelzőjéről. – A halál beálltának időpontja: hajnali három óra huszonegy perc. A koponyasérülést ütés okozhatta, sármaradványok a sebben. Krónikus vagy idült betegségben nem szenvedett, legrégebbi tetoválása háromhetes. Drog-, gyógyszermaradványokat nem

találtunk a szervezetben, halála előtt proteingazdag vacsorát fogyasztott. Ide süss, Proul! Mata semmilyen más bel- vagy külsérülés nyomait a már ismerteken kívül nem fedeztet fel, a DNS-vizsgálatok szerint pedig legutoljára, halála előtt két nappal egy úgynevezett Ewa Bollerral kerülhetett közelebbi kapcsolatba, valószínűleg szexuális viszony.

– Az odorológiai szoft is befejezte az elemzést, uram. A szoft a tó biológiai nyomain és a bomlási folyamaton kívül nem talált semmilyen más, emberhez köthető szagnyomot.

– Hm, azt azért nem találod kicsit furcsának, hogy a sérülés a tarkóján van? Valaki akár fejbe is üthette hátulról egy kővel – vélte Milos.

Proul rázoomolt a torkolat feletti szirtre, majd a tizenöt méteres, keskeny vízesésre. Bekapcsolta a helyszínvizsgáló szoft felszín alatti szkennelését, és kivetítette Milos elé is.

– Ott, ahol becsapódhatott, kövek és sziklák vannak a víz alatt – állapította meg Proul. – Valószínűbb, hogy beütötte a fejét.

– Egy öngyilkos ugrik, márpedig a sebből ítélve ő hátrafelé zuhant. Kérlek, menj át a szirtre, és nézd meg a talajt. Vizsgáld meg a lábnyomokat, bármilyen szag- és emberi maradványokat, és számold ki egy pontosabb valószínűséget korábbi adatokból arra vonatkozóan, hogy az ottani köves talaj mennyire lazulhat meg, esetleg volt-e már példa kőomlásra.

– Egy pillanat – mondta a detektívöltözetű MI, és szétoszlott.

A vizsgálat most több pillanattal is eltartott, sőt, percekgig. Időközben Milos lekérdezte a halottszállítók pozícióját, ellenőrizve, mennyi idejük van azok érkezéséig, aztán a visszatérő Proul jelentését hallgatta:

– Az elmúlt huszonnégy órától nem maradt semmilyen friss emberi nyom, Darko Vidmarét leszámítva. A mederszéli laza talaj

nagyon is lehetővé teszi a talajcsúszást, kőbeomlást, de ez csak esőzésekor valószínű, ott fenn most kemény és szikkadt minden. Napok óta nem esett.

– Gondolod, hogy betaszíthatták?

– Fennáll a valószínűsége, uram. De ugyanannyi a valószínűsége annak is, hogy ugrott.

– Van valamilyen szokatlan hír ebben a városban az elmúlt napokból?

– Semmi különös. Páran panaszkodtak tegnapelőtt, hogy eltűnt a háziállatuk. Négy macska és két kutya.

– Összefüggésben lehet a felszín alatti 3,4-es erősségű földrengéssel. Majd előkerülnek. Begyűjtöttél minden térfigyelő kamerafelvételt?

– Onnan fentről semmi adat, a lenti térfigyelő kamerák látószögébe nem esik bele a szirt. Innen letről egy fiatal pár andalgását detektáltam este tíz körül. Tinik. Ezenkívül egy nőt, este tizenegy óra húsz perckor.

– Hm. Lehet, hogy Ewa Boller az? Mutasd!

A tó nyugati oldalán az erdőbe egy keskeny ösvény kanyarodott, innen készült a korábbi térfigyelő által rögzített felvétel, amit Proul életnagyságúra kinagyított, hogy a közben applikált mozgásérzékelő szoft minden apróságot kiszűrhesen. Előbb csak madarakra, apró állatkákra fókuszáltak, aztán tizenegy óra húsz percnél tényleg felbukkant egy emberi alak.

Egy piros csuklyás, kockás inges nő szögecses túrabakancsával szinte rohanva tűnt el az ösvényt magába nyelő, sűrűn nőtt fenyőfák között.

– Ő lesz az! Azonosítsd!

– Kisha Visser, a helyi Levendulaház tulajdonosa. Amolyan helyi boszorkány.

– Hogy érted ezt a címkét, Proul? Pontosíts!

– Gombákat és gyógynövényeket gyűjtögetni jár ki a környékbeli hegyekbe.

– Milyen kapcsolatban áll Darko Vidmarral?

– Semmilyen adat nem található erről. Viszont Ewa Boller legjobb barátnője. És... főnöke.

– Hm. Ennek utána kell néznünk. Lokalizáld Ewa Bollert!

– Tegnap este óta offline van, és... sokan ráírtak azóta. Keresik. Uram? Azt hiszem, eltűnt.

2. FEJEZET

SENKI SEM TŰNHET CSAK ÚGY EL! – gondolta Kisha, azzal belépett a sötét rengetegbe.

Égett a szeme a fáradtságtól, felduzzadt az elsírt könnyektől, egyre tehetetlenebbnek érezte magát, amióta Ewa semmilyen életjelet nem adott magáról. Ha nem lehet a tartózkodási helyét bemérni, az semmi jót nem jelent.

Kishának egy perc nyugalma nem volt tegnap este óta, majd szétfeszítette belülről az aggodalom. Amikor beköltözött tavaly Hillstadt-ba, megfogadta, nem engedi meg magának, hogy tovább bonyolítsa az életét azzal, hogy bárkihez is közel kerül. Aztán megismerkedett Ewával. Majd Tosiával. És három hónap múlva azon kapta magát, hogy olyan barátnőkkel tölti a napjait, akikkel nemcsak kellemesen múlatja az időt, hanem akikhez kötődik, akikért aggódik, akiknek a gondjait a sajátjainak érzi. Igazából nem sok közös volt hármukban, de a hovatartozás iránti igény valami láthatatlan fonalként fűzte őket a teaházhoz.

Frissítette a HikeSmartot, a túrázást segítő szoftot, mire bekapcsolt az infravörös éjjellátás is. Alig tett meg pár métert, megállapította,

piszokul szüksége is van az új verzió minden kiterjesztett képességére.

Ismert ám ő minden ösvényt, minden elágazást, hiszen gyakran kijárt a környékbeli erdőkbe gombát, szedret és gyógynövényeket gyűjtögetni. Csakhogy ehhez mindig megvárta a hajnalt. Ezen az éjszakán az elkeseredett nyugtalanság űzte ki a Zhel-hegy oldalába, hiszen a lokalizátor szerint Ewa utoljára odakint tartózkodott.

Az alkalmazás nemcsak megvilágította a lába előtt az avarral belepett csapást, a gyökerek rejtett buktatóit, a vaddisznóürüléket vagy éppen a döglött sünit, hanem adatokat küldött látótere jobb alsó sarkába az utak későbbi egymásba futásáról, azok hosszáról, irányáról, az égtáji helyezkedésről, az esetleg útjába kerülő kisebb-nagyobb vadállatokról, rovarokról, és még javaslatokat is tett, hogyan célszerűbb kikerülni őket. A talajszkennelési funkció azt is kidobta, található-e ott embernyom, ahol éppen jár, s ha igen, mikoriak. És nem talált...

Az eltelt huszonnégy órában egy szemhunyasnyit sem pihent, örülten, zaklatottan túrta a netet Ewa után legális csoportokban és rossz hírnevű oldalakon, de eredménytelenül. Semmi gyanúsat nem talált sem barátnője profilján és köreiben, sem a hillstadtiak legújabb feltöltéseiben. Minél többet gondolkodott, annál biztosabb lett abban, hogy csakis nagyvárosi nyomornegyedből összeszövetkezett, alvilági emberek akciója lehet egy hillstadti várólistás eltüntetése. A hírek szerint az utóbbi hónapokban a nyomornegyedekben nemcsak az öngyilkosságok és azok köré szerveződött, halált dicsőítő szekta tanai terjedtek, hanem az agresszivitás is.

Kisha írt a polgármesternek, Linka Rozmannak, mire az volt olyan kedves, hogy legalább beszélt a helyi adatbank, a SenseMe vezetőségével, hogy mindent tegyenek meg Ewa lokalizálása érdekében. De a városi tűzoltóság, ami rendszetként is működött, csak

negyvennyolc óra után akart foglalkozni az ügygel, addigra meg ki tudja, mi történhet...

A tegnapelőtti sár még nem száradt fel a fák között. Cuppogtak a lépteit, a bakancs a lábán egyre nehezebb lett.

A szél úgy kavarta a rothadó avar szagát a párás levegőben, mint ha dögök rejtőztek volna a bozótban.

Neszezést hallott a háta mögött. Reflexből arra fordult, és épp csak a szeme sarkából látta, ahogy valami besurran a közeli bokorba. Szkennelte, és figyelmen kívül hagyta, hogy a kijelző figyelmezteti a felgyorsult pulzusra is.

Szarka volt.

Franca! A normális az lett volna, ha erre hamarabb is odafigyel, még mielőtt lépteivel megrémiszi azt az állatkát. Gyakorolnia kellene a mozdulatlanságot és a nesztelenséget!

Egy kövek között, vad mederben csordogáló patakhoz érkezett. A csobogás túl zajosnak tűnt az éjszakában, s a magával hozott nedves földillat átjárta Kisha minden érzékét. Egyszer majd vissza kell ide jönnie, csak az élményért – tökélt el. Lehajolt, hogy a vízbe nyúljon, és bőrén érezze egy pillanatra a hegy hűvösét. Ekkor pillantotta meg a túlparon álló alakot.

Bozontos, hosszú haja ezüstösnek tűnt a holdfényben, zsákszerű ruhája földig ért.

Kisha lassan állt fel, hogy szemtől szemben legyen vele.

A ráncokkal barázdált arcról csak úgy sütött felé a gyűlölködő elutasítás, de azért Kisha próbálkozott.

– Helló, Wanda! – motyogta.

Az öregasszony egyesek szerint százötven éves is lehetett, de senki sem tudta, mióta élhetett a Hillstadt környéki erdőben. Kisha azon kevesek közé tartozott, aki nemcsak mendemondákból tudott

a „boszorkány” létezéséről, de látta is őt párszor. Sőt, már váltottak is néhány szót, így talán ő volt az egyetlen, aki azt vallotta, hogy az erdő mélyén bujkáló titokzatos asszony beszélni is tud.

Wanda most sem válaszolt neki. Csak nézett rá, mint aki azt kérdi, hogy merészelte betenni a lábát a fák közé.

– Eltűnt a barátnőm... Ewa. Őt keresem – magyarázta neki Kisha. Idegesen babrált a piros hátizsákja oldalán lógó szétrongyolódott rojtokkal. – Rövid, fekete haj. Jobb szeme sarkában anyajegy, százhetvenöt centi. Utoljára erdő alatti helyeken látták, a Nyírfa liget felőli oldalon. Arra gondoltam, netán te felfigyelhettél rá... Te többet látsz, mint... mi – nevetett fel erőltetetten, és kérlelő kétségbeeséssel nézett a szilaj szempárba.

Wanda néma maradt.

– Jól van, hallgass csak! Mit számít neked?! Nemde? Pedig őszintén, szimpi voltál mindig, azt terveztem, ha én is megvénülök, melled szegődöm. Hillstatdban azt hiszik, tőled tudom a növények titkait – nevetett Kisha keserűen –, én meghagyom őket a hitükben, hátha befogadnak téged is. De... csak egy elcseszett szipirtyó lehetsz, akit az élet mellékes kérdései keserítettek meg. Kapd be!

Kisha megfordult, torkából felszakadni készült a csalódott elkese-redés, amiért így bánik vele az, akit mindig megpillantani vágyott, akit körülengett a városi legendák tiszteletre méltó misztikussága, és akit ő csodálhatott a makacs kívülállóságáért, és azért, hogy egyedül is képes volt megélni a vadonban.

– Ha akartam volna, hogy befogadjanak, már rég a kezemet nyalogatnák – szólott utána ekkor hirtelen mély, érdes hangján az öreg-asszony.

Kisha azért sem fordult meg. Ha nem tudott, vagy nem akart tudni semmit Ewáról, akkor fölösleges figyelnie rá, legyen bár igazi

boszorkány. Egy pillanatra majdnem kitört a zokogás a torkából, de mély levegőt vett és visszaszorította.

Útelágazáshoz ért, ahonnan szíve szerint a szárazabb, gyéresebb csapáson haladt volna tovább, de az esze felfelé húzta. Elemzést eresztett az utakra, vajon melyik ígér több potenciált rejtőzésre, veszélyekre, a HikeSmart ugyanis képes volt pásztázni és előrejelezni két kilométeres körzetben.

A meredek út rejtélyesebb iránynak ígérkezett, de egyhangúbbnak, és furamód biztonságosabbnak.

A lefelé vezető ösvény több letérési lehetőséget ígért, több kanyarral, bányatóval, és egy kilométer után kőfejtő teleppel. Kisha már járt ott, de most lekérte a bányazóna térképét. A HikeSmart még egy állatokkal telt üreget sem dobott ki. Sok értelmét nem látta hát arra menni, de az egyik útba eső letérő a csapás felénél egy forrást és dús növényzettel, bokrokkal körbenőtt barlangot jelzett. Ott is járt már, és emlékezett még a sok-sok denevérrre, amiket Ewával és Tosiával szétröptettek, pusztán feltölthető élményként.

Millennium-barlang – lebegtette előtte a program. A majdnem másfél kilométer mély kavernát azonban már képtelen volt részletesen feltérképezni.

Ez lesz az. Találni fog ott valamit... valamit, ami még homályban van.

Gyorsan szedte a lábát, látta képzeletben maga előtt Ewát, ahogyan a barlangban láncra veri őt egy nyomornegyedből szabadult maréknyi pszichopata szektás, és denevérek mardossák haldokló testét.

Az út lejtett, apró, nedves kavicsok csikorogtak a bakancstalp alatt.

Az orra erős dögszaggal telt meg, de hiába fürkészte a kijelzőjét, hogy a HikeSmart milyen állat jelenlétére figyelmezteti, nem tudott az semmit.

Túl hirtelen vette be a kanyart. Megcsúszott, és nem kapcsoltak elég gyorsan a reflexei. Kavicsokra esni nem bizonyult kellemes élménynek, a derekába és a vállába fájdalom hasított, szerencsére a hátizsák valamelyest védte a gerincét.

Megfordult, hogy tenyérre támaszkodva feltápáskodjon, ekkor pillantotta meg a földre vetült árnyékokat.

Alvadt vérbe tenyerelt.

Kibelezett kutyák és macskák lógtak a feje fölött, a cafatokra szedett kedvenceket szél hintáztatta a fenyőágakon.

Kisha öklendezni kezdett, majd gyorsan négykézlábra tolta magát. Hányt.

Valahol messze egy szarka cserregett, aztán hirtelen hallgatott el, s szürreális csend telepedett a tájra.

A HikeSmart közelben nyüzsgő nyüvek sokaságára hívta fel Kisha figyelmét.

– Hát kösz, cseszd meg! – morogta, s ezúttal nem a csalódottságtól, a bizarr tehetetlenségtől támadt síráskényszere.

Felállt, megigazította a hátizsákot, és alaposan szétnézett, hátha mégis felfedez valahol valakit. Belehasított a gondolat, hogy a dögök a feje fölött a nemrég eltűnt háziállatok lehetnek. És hogy ezek is először csak eltűntek...

3. FEJEZET

A Z ÁLLATSIMOGATÓ PARKBAN elszórtan álltak az aklok; a tölgyfa alatt valódi szamár álldogált, igazi primitív példány, egy távolabbi fenyő körül pedig bárányok bégettek. A platánfa árnyékában egy szelídített oroszlán heverészett, és izgatott felnőttek tolongtak körülötte, hogy néhány virtcoinért megsimogathassák. Virtuálisan letölthettek volna maguknak sokkal extrább élményt is, komoly szarfarival vagy vadászattal gazdagíthatták volna kevert valóságukat, de kimozdulva védett otthonaikból egyszerű és nyers pillanatokot akartak, még ha sorba kellett is állni érte.

Milos messziről kiszúrta a találkozó helyét, a megadott jel szerint a pad fölött egy kacsaemotikon lebegett.

Fülében felhangzott egy pingelés, profilján az eseménynél egy pipa is megjelent, jelezve Vlad Vidmarnak, hogy a találka helyére ő már megérkezett.

Leült, vigyázva, hogy a jelként használt rózsaszín kacsza az útról látható maradjon.

A karámok közt bóklászó alakok közül egyikben sem ismerte fel Vlad Vidmart, de semmi kedve nem volt a férfi lokalizátorát

fürkészni, megelégedett hát a kacsával, ami színének fokozatos sötétedésével jelezte, Vidmar a közelben lehet.

A férfi a gorillasarok felől bukkant fel, kézen fogva vezette hatéves lányunokáját, mármint annak virtuális emlékképét. Darko kislánya, az igazi Klara négy éve belefulladt a házuk mögötti úszómedencébe, s a baleset általi gyors halál ellehetetlenítette a tudatátöltést és az újratestesülést. A kislányból csak egy online összegyűlt adatok és megosztások alapján összeállított, primitív szimuláció maradt fenn.

A padhoz értek, s Milos látótere túlcordult a szívélyes kézfogást jelző virtuális kezecskékkel. Viszonozta.

Vlad lehajolt, súgott valamit kis unokája fülébe, aki felszegett fejjel és kissé darabos mozdulatokkal beállt az oroszlanos sorba. A nagyapa csak ezután foglalt helyet a padon, és lendületes mozgása, fiatal arca feledtette Milossal, hogy a harmincas kinézetű, jóvágású pasas testében valójában egy hatvannyolc éves vállalkozó, a sikeres MemberMe cég nagy hírű tulajdonosa rejtőzik.

– Vidmar úr, melyik volt a legselymesebb? – intett a fejével Milos az aklok felé.

– Selymesek mind, nyomozó, de a jámbor állatok jobban bűzlenek – morogta Vlad.

– Őszinte részvétem, uram.

Vlad nem válaszolt, de Milos látta a szeme sarkából, ahogyan a férfi ajka megrándul. Nem tudta volna megsaccolni, Vlad éppen hány embernek adhat hozzáférést a beszélgetésükhöz élő közvetítéssel, de tudta, akár egy egész testület is jelen lehetett alakjában. Ha mások nem is, üzlettársa, Adrian Vos biztosan.

A két férfi tizenöt éve együtt szállt be a brüsszeli székhelyű MemberMe nagyvállalatba befektetőként, és azóta a közép- és kelet-európai leányvállalatot koordinálták.

A MemberMe egyike volt azoknak a cégeknek, amelyek lehetővé tették a szegények adaténjeinek is az örök életet. Az elszegényedett nagyvárosi tömegek egyre inkább nyomornegyedekben laktak, a klímamenekültek leszármazottai, az átlagemberek bármilyen mélyre is nyúltak a zsebükbe, nem iratkozhattak fel csak úgy a reinkarnálódási várólistára, és nem kaphattak ezzel jogot ahhoz is, hogy a fővárosi rendezett kertvárosokban élhessenek, így ha szabadulni vágytak a nyomorból, nekik az ingyenes digitalizáció maradt, a tudat pusztá felköltözése a virtuális térbe. Aztán ott volt az a maréknyi ember, aki megrekedt a két réteg között, mert lakhelyet vásárolt egy élményvárosban. Régi testben, és mégis rendezetten élhetett egy parkszerű városban, és ezért cserébe természetközeli, testi élmények beszerzésével és feltöltésével tartozott a társadalomnak. Milos már rég megfigyelte, hogy a társadalom szó ebben az esetben erőltetett, hiszen igazából csak a reinkarnáltakról volt szó. Ők voltak azok, akik létrehozták az interfészi kapcsolódásokkal az élménytranszfert. Azóta készlélmény-szimbiózisban éltek a beszerzőkkel.

Reinkarnáltként a saját bőrén tapasztalta a védelem terhét, hiszen az elmúlt évben minden hónapban született egy-egy újabb törvény, ami arra irányult, hogy a reinkarnáltak egészségét védjék a biotechnológiai cégek projekteiként. Az új testek épsége beruházássá vált, céges presztízst képviselt, piaci értékeket hordozott, korántsem az individuumok életmódjáról szólt többé.

– Ha bármiben segíthetek a továbbiakban... – mondta Milos élesen, hisz mi másért akart volna találkozni vele egy ilyen híres vállalkozó személyesen is. Persze már sokszor előfordult, hogy nyomozóként valamilyen magánügyben hívták őt politikusok és celebek, hogy a segítségét kérjék olyan analóg információ megkaparintásában, ami valahogyan nem szivárgott be még a Központi

Adatbankba. Elvégre a nagyvállalatok emberei mi mást is kérhettek egy magafajta poros kis elemzőtől mostanában? Olyan infót, amihez por tapad. Valami ócskapiaci infokacatot, mint például megszerezni valamelyik pornószár privát megosztását, és nagy tétekben csupa komoly kérdésekről szóló fogadásban venni részt arra vonatkozóan, hogy mi az illető nő kedvenc színe, ez ugyanis nem derült ki számukra a publikus profilon.

Történelem volt számára már egy olyan találkozás, ami valamilyen csúcsbizalmas megbízatásról szólt, politikusok múltjának kutatásáról, szigorú biztonsági rendszerrel ellátott szerverekbe való behatolásról, olyasmiről, amiről csak a jelenlevők tudhattak. Akkoriban még az oroszlanok is félelmetesek voltak, és kiszámíthatatlanok. Talán újra azok? – pislantott Milos zavartan a karámok felé, mintha onnan kellene kiolvasnia Vidmar reakcióját. Vajon Vladnak ki ajánlotta őt be? Ez volt az egyetlen dolog, ami büzlött jelenleg a parkban. Legjobb lenne gyorsan lezárni az ügyet az öngyilkosság megállapításával, majd visszakotródni a jelentéktelen szegények dolgaihoz.

Vlad megütközve nézett rá, kissé el is húzódott, mint aki teljesen elhatárolódik a hátsó ajtóknál zajló adatböngészésektől. Úgy látszik, elfelejtette, hogy Adrian Vos tavalyelőtt decemberben milyen bizalmas információért fizetett Milosnak Bige főbírót illetően. Lehet, hogy most maga Vos ajánlotta őt az üzlettársának?

– A fiának semmi oka nem volt az öngyilkosságra. Megölték – szögezte le Vidmar hirtelen, hangjában düh bujkált.

– Nőügyei voltak, nem kizárt, hogy ez állhatott az elkeseredése hátterében. Szándékos gyilkosságra nem találtunk konkrét bizonyítékot, uram.

– Akkor keressen, nyomozó! Ez a dolga!

– Mennyire tartotta a fiával a kapcsolatot? Esetleg tudna segíteni plusz információkkal?

– Nos, nem igazán tartottuk a kapcsolatot. Amióta meghalt a kislánya, eléggé eltávolodtunk egymástól. De... de megvásároltam Darko számára az élményszerzői státuszt – mesélte Vidmar, s közben látszott a testtartásán, hogy nagy erőfeszítésbe kerül tartania magát. – Mindig lázadozott minden ellen – nézett V-Klara irányába. Aztán keserűen felnevetett. – Azt hitte, ha meghal, valamiféleképpen találkozhat majd Klarával.

– Akkor akár öngyilkos is lehetett. Lehet, hogy nem sikerült fel dolgoznia a gyászt? – próbált Milos segíteni neki egy elég egyértelmű következtetéssel.

Vlad felé fordult egész testével.

– Vásároltam neki reinkarnálódást is, ha mégis meggondolná magát. Gondolkodási időben egyeztünk meg.

Aha, szóval az apja bezáratta Hillstadtba, még mielőtt újratestésülésbe üzte volna – gondolta Milos.

– Hm, nézze, talán el kell engednie őt. Ugye, ugye... érti?

– Egy fenét! Élni akart! – kiáltotta hevesen a vállalkozó, fekete hajfürtök hulltak ráncatlan homlokába.

A közeli karám felől megbotránkozott tekintetek fordultak felénk, a legelésző oroszán is felkapta a fejét. Egy pillanatig mindenki által észlelhető zavar bolygatta meg a környezet képeslapra kívánckozó szelídségét.

– Nem az ő halála az egyedüli gyanús eset Hillstadtban – folytatta halkabban Vlad. – Egy héttel ezelőtt a háziállatok is eltűntek.

Milos látóterébe bekúszott egy Vladtól érkező lila engedélykérés közös virtuális setting nyitásához, ő pedig egy röpke gondolatvezérléssel rányomott a *Megerősítés*-re.

Az állatsimogatók elmosódtak a háttérben, helyette látóterét egészen elárasztották az agresszíven előtérbe nyomuló AR-képek. Mélyzöld fűszőnyeg folyt a lába alá, a szálak a térdéig magasodtak. Vaskos törzsű fenyők nőttek ki hirtelen a földből, ágaik hajladoztak a szimulált szélben.

A setting kiegészítői a jobb alsó sarokban ikonokba rendeződtek. Milos engedélyezte az érzékelőszimulátorokhoz való hozzáférést, azok kicsomagolódtak, és őt apránként érzetek árasztották el. Az orrába fanyar erdei levegő költözött, és távoli varjú káromgását hallotta, mintha csak a hang a háta mögül érkezne a parkból.

Bőre beleborzongott a mesterséges élménybe, érzékeit ingerelték a kibővülő környezetből agyába tóduló információk. A padjuk most egy tisztás közepén állt, nem messze az egyformán kocka alakú, élénk színűre festett, domboldalra épült virtuális házak sorától.

– A térfigyelő kamerák a Szarvaslegelő felé vezető utca végében látták őt utoljára – mutatott szét Vlad.

Milos kezdte elveszíteni a türelmét. Mégis miért gondolta Vlad, hogy egy kis helyszínvarázslattal meggyőzheti őt arról, hogy a fia halála komolyabb nyomozói munkát igényel, mint bármelyik másika hullá?

– Hát, nem is tudom, Vidmar úr... Gondolom, azért fordult hozzám, mert nem akar túl sok figyelmet vonni a fiára. De nem tekinthetjük magánnyomozásnak. Azt viszont megtehetem, hogy az állambiztonsági asszonyt megnyerem az ügynek. Elvégre az utóbbi időben minden öngyilkosság fokozottabb figyelmet kap az állambiztonsági osztálytól... Ha tényleg gyilkosságról vagy akár hackelt öngyilkosságról beszélhetünk egy ilyen isten háta mögötti helyen, akkor nem dolgozhatom szólóban. Az, hogy átfésülöm Hillstadt adathalmazát, nem lesz elég, mert minden egyes perc számít.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az összes helyi adatbanktól kell majd együttműködést kérnünk. Arra a lehetőségre is készüljön fel, kérem, hogy a fia saját akaratából az öngyilkos propaganda áldozata lett, simán leugrott, és messziről sem izgatta a reinkarnálódás.

– Nem érti – vált Vlad hangja egyre türelmetlenebbé, testével egészen felé fordult. – Nézzen szét! Nézzen, fiam!

Milos hiába fürkészte a köréjük kivetült vad tájat, nem tűnt fel neki semmilyen rendellenesség.

Vlad ekkor arrafelé mutatott, ahol a lucfenyők sűrű ágai összeértek. Zoomolt. Milos ekkor már látta, hogy az öreg mire céloz.

Lábuknál fogva felakasztott kutyák és macskák lógtak a fák ágairól, felhasított testüket száradt vér takarta, alácsüngő beleik lengedeztek a szélben. A korábbi állatsimogató park bizarr erdővé változott körülöttük.

– Mennyit adott ezért a feketepiacos settingért?

– Ez nem mesterséges setting. Élő felvétel Hillstadtból. Egy napra rá, hogy a fiam meghalt és az a lány eltűnt, előkerültek a házi kedvencek... Ezt ma fedeztem fel, miközben Darko után bogarásztam a felvételeket.

– Úgy érti... tényleg megtörtént? – hebegte Milos, a gyomra görcsbe rándult.

– Minden ízében, szagában a tapintható valóság. Ezek az eltűnt, majd előkerült állatok aligha lettek öngyilkosok. Vissza kell mennie, és közelről megvizsgálnia a városlakókat.

– Miért nem tudnak róla bent a Központi Adatelemző Irodában?

Ekkor megjelent körülben Adrian Vos virtuális alakja, és beigazolódott Milos sejtése, hogy a háttérben társaságuk van.

Adrian odahaza épp a nyakkendőjét kötözte, hús-vér valója valahová éppen készülődhetett.